

mundo. Esos restos mortales, esas cenizas, esos huesos que como trofeos de tu poder guardas solícita en los cementerios; ellos todos al final de los tiempos revivirán, resucitarán, porque Jesús primero resucitó.

Y no se ha extinguido aún el eco de aquel magnífico *alleluya* pronunciado hace diez y nueve siglos: lo repiten así mismo los cristianos creyentes del universo mundo al llegarse todos os años la festividad de hoy. La Iglesia católica es la depositaria augusta de aquel cántico divino, mezcla sublime de amor y adoración, de esperanza y alegría; y en la Pascua de hoy y en todo el tiempo pascual lo repite una y muchas veces en su liturgia sagrada, y quiere lo repitan también sus hijos para honra y gloria de Jesucristo, el Vencedor y Triunfador.

¡Alleluya, pues, alabanza y loor sean tributados a Jesucristo resucitado, Rey inmortal de los siglos!

¡Alleluya digan los corazones con afectos de santo entusiasmo, amor y gratitud; alleluya repitan las lenguas todas de los creyentes en este día que—según reza la liturgia—ha hecho grande el Señor para que en él nos alegremos y regocijemos!

J. C. P.

POLÍCRON ES

(Quadrets al oli)

—Ramón, pro... ¿perqué no vas are a missa a les festes, aixís com ans t'hi veia cada festa? ¿Que has potser cambiat de pensar i d'idees?...

—No, Juan: ja't diré el *perqué*. Varem tenir unes raons amb el rector del poble, que d'altra banda mai m'ha simpatisat prou... me vaix enfadar d'alló més, i ¿que vols que't digui? he resolt no acostarme més a missa, ni a cap funció de l'Església mentres hi hagi aqueix rector a la parroquia, esperant que en vingui un altre.

¡Pobre llògica com te afusellen!...

N'hi han molts y molts que no tributen culte d'honor i veneració als *ideals* que no's cambien, sino a les *persones* que's muden. Al mon se fan i deixen de fer moltes coses, no per convicció d'idees (que res tenen que veurer amb les persones) sino per simpatia o antipatia a les mateixes persones.

Don fulano: Aixís que 's desperta, diuen que'l seu primer pensament es a veiam quin *menú* li presentarán aquell día a la taula... Y, arribada l'hora del apat, haurieu de veurer amb

quina al-legría's posa a la taula i amb quin afany y activitat va despatxant la feina, i quins elogis no fa dels menjars i licors (son les seves converses predilectes de tot temps), del cuiner i del seu guisar. Hi ha qu'advertir qu'aqueix pensar, fer i enraonar no es cosa d'un día amb motiu d'un convit extraordinari: es el seu taranná i deria de tots els dies.

¿Com s'anomena aqueix senyor fulano? *Golut*.

¿Quin es l'ideal principal de la seva vida? Es el *menjar i beurer*.

¿A quin Deu adora? Al deu *ventre* (aixís ho va dir S. Pau, parlant d'aqueixos).

¿Quina es la ciencia que mes coneix y li agrada estudiar? La *gastronomia*.

Don Sotano: Te la cara esgrogueïda; els ulls mitj entelats; el seu conversar es sempre llepi-sós i brut; mira de fit a fit; el seu pensament e imaginació sempre's passejen per l'inmundicia, sos desitjos neguitosos son cremants de voluptuositat.

¿Com s'anomena aqueix personatge? Se diu: *luxuriós*.

¿Quin es l'enlaira ideal de sa vida? Los *plaers sensuats*.

¿A quin Deu adora i crema incens? Al Deu *carn*.

¿Quina es la seva ciencia i coneixements? Coneix ben poc de lo seriós que dignifica al home i té un deliri frisós de llegir tota mena d'escrits passionals, bruts i de nuesa immoral.

Don Menguano: A les nits somia duros i billets de banc: al matí, llevat i vestit, ans de sortir del quarto, conta cada día les unces, mitjes unces i duros que guarda en un bossot entaforat a la paret; i al vespre ans de ficarse al llit, los torna a contar per la por no'n falti algún: fuma puntes de cigarros que trova pels carrers i cafés; menja per cada día bledes, monjetes mitj corcades i patates endurides comprades a baix preu; i a les festes, per a celebrarles, se compra una sangada o perdiu de be, ben baratas porque mitj tufejen, o qualche peix, ja passat. Sempre que te alguna entrada en el seu negoci, el cor se li aixampla i riu tot sol, com un nen; i, quan n'ha de gastar de quartos per a fer compres, se'ls mira i remira, ans de desferse'n i sent com una fiblada de prompta tristor que no li dura pas.

¿Sabeu qui es aqueixa persona? Se diu *avaro*.

¿Quin es l'ideal de sa vida? *Enriqueirse* més i més, ensense gastar i encare que's mori de fam tothom.